

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν'στην γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσα δεκατρία,
δραῖσις και θερμή φιλοπατρία.

Ίούιος ένάτη κι' είκοστή,
δοξάζεται νεότης άγαστή.

Χίλια διακόσα κι' έξήντα τρία,
κακό μεγάλο'στη Βουλγαρία.

**Ήησαν με τ'άλλα
και την Καβάλλα.**

Ήησαμε και την Καβάλλα...χαῖρε, γῆ μας πατρική...
τύραννος καταραμένος φεύγει τώρα κι' άπ'έκει.
Ήησαμε και την Καβάλλα,κι' άντηχοῦν παντοῦ παι-
[άνες...
ήησαμε και την Καβάλλα,και ξανακτυποῦν καμπά-
[ναις...

Καραβάκια,γειά χαρά σας...
σύρτε πάλι'στο καλό...
ρίξετε την άγκυρά σας
'στης Καβάλλας τόν γιαλό.

Ήησαμε και την Καβάλλα,και περίχαραις παρθέναις
τραγουδοῦν χειροπιασμέναις
τά Καράβια,ποῦ τὰ βλέπουν σάν Πατρίδος ιερά
νά λικνίζονται με χάρι'στης Καβάλλας τὰ νερά.

Ω Πατρίδα,ξανακύττα πανηγύρια μας μεγάλα...
διώξαμε τόν Άρκουδιάρη,
και προσμένει κι' ή Καβάλλα
Κωνσταντίνο καββαλάρη.

Ηάλι θρηνεῖ
μάννα κοινή.

Μέσα σέ τόσα τρόπαια,μέσα σέ τόσα κλέη,
ποῦ θάνατος άθάνατος ζωαῖς και νειάτα κόβει,
τά σκοτωμένα της παιδιὰ μιὰ μάννα πικρολαίει
και σταματᾷ σέ μνήματα λυσίκομος Νιόβη.

Σκιρτῶ ν'άκούω γύρω μου τῆς Νίκης τόν παιᾶνα,
μὰ κλαίω και σάν μάννα.
Σκιρτῶ για Νίκαις ζηλευταῖς,
ποῦ μοῦ τῆς εἶχαν τάμματα,
μὰ φέρουν στεναγμούς κι' αὐταῖς,
μᾶχουν κι' ή Νίκαις κλάμματα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Λόγγιζε, Περικλέτο μου, Βουλγάρους ἀνιέρους,
λόγγιζε τοὺς λογγίζοντας παιδιὰ, γυναῖκες, γέρους,
λόγγιζε τοῦτον τὸν σωρὸ
τὸν ὡμορφο, τὸν εὐμειδῆ,
λόγγιζε τούτους, ποῦ χλωρὸ
δὲν μᾶς ἀφήσανε κλαδί.

Παντοῦ σπαθιὰ τροχίζετε,
κι' ἀπὸ παντοῦ λογγίζετε
συμμάχους ἐναγείς,
βδελύγματα τῆς γῆς.

Κόσμος τοὺς ἀποκηρύττει,
συρφετοὶ κατρακυλοῦν,
φωτιὰ βάζουν σ' τὴν Νιγρίτη,
καὶ τὰ πάντα πυρπολοῦν.

Ὅ, τι βροῦν τὸ κάνουν στάκτη
σ' τῆς φωτιᾶς τὸν καταρράκτη,
καῖνε τοὺς καρποὺς τῆς γῆς.

Καὶ πηδοῦν ἐκ τῶν Ταρτάρων
παραστάται τῶν Βουλγάρων
δαίμονες πυριφλεγείς.

Σάρκες κρεουργημέναις
καὶ καταλογισμέναις
μαύρη φωτιὰ τῆς τρώει.

Κι' ἔγινε λὲς ἡ γῆ
μαύρων φλογῶν πηγὴ
κι' αἱμάτων Καλιερρόη.

Θρήνους καὶ στεναγμοὺς
καὶ κόσμου σπαραγμοὺς
ἀκούω μὲς σ' τὴν πλάσι.

Ποῦ Βούλγαρος ληστής
καὶ δαίμων ἐμπρηστής
ἦλθε νὰ τὴν χαλάσῃ.

Τόπων πυρπολουμένων,
πτωμάτων καιομένων
τὸν ἐρεθίζει κνίσσα.

Αὐτὴ τὸν θέλγει πάλι,
αὐτὴ γεννᾷ μεγάλη
σ' τὰ σοῦτικά του λύσσα.

Ὁ Βούλγαρος ὁ φίλος,
ὁ λιμασμένος σκύλος,

φρενήρης τραγουδεῖ
τοῦ Κρούμου τὸν παιᾶνα,
ποῦ δὲν ἀφίνει μάννα
καὶ γέρο καὶ παιδί.

Ρίξε τώρα μιὰ ματιὰ
σ' τῆς Νιγρίτης τὴν φωτιὰ,
καὶ μ' αὐτὴν θὰ καταλάβῃς ποῖα μᾶς δένει συμμάχους
μὲ τοὺς φύλους μας τοὺς πρώτους,
ποῦχομε τὴν εὐτυχία
νὰ τοὺς πιάνωμ' αἰχμαλώτους.

Ποῦ τοὺς ἐπιτύχαμε!..
φίλους ποῦ τοὺς εἶχαμε.
Φτοῦ! μὴν τοὺς βασκάνωμε,
κι' εἶθε νὰ τοὺς κάνωμε
σὰν καὶ πρὶν φιλιτάτους...
τρὶς ἀναθεμά τους.

Τρέχουν ποταμοὶ πυρὸς
κι' Ἀρκουδιάρηδων σωρὸς
ὅλα τὰ ποδεκατίζει.

Τούτους λόγγιζε καὶ σύ,
ποῦ κι' ὁ Τούρκος τοὺς μισεῖ
καὶ τοὺς ἀναθεματίζει.

Λόγγιζε τοὺς ἀντιχρίστους,
τοὺς συμμάχους τοὺς ἀρίστους,
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους.

Ποῦ κατέπληξαν τὴν γῆν
μὲ πυρὸς καὶ μὲ σφαγὴν,
καὶ μὲ νέους ἄθλους τόσους.

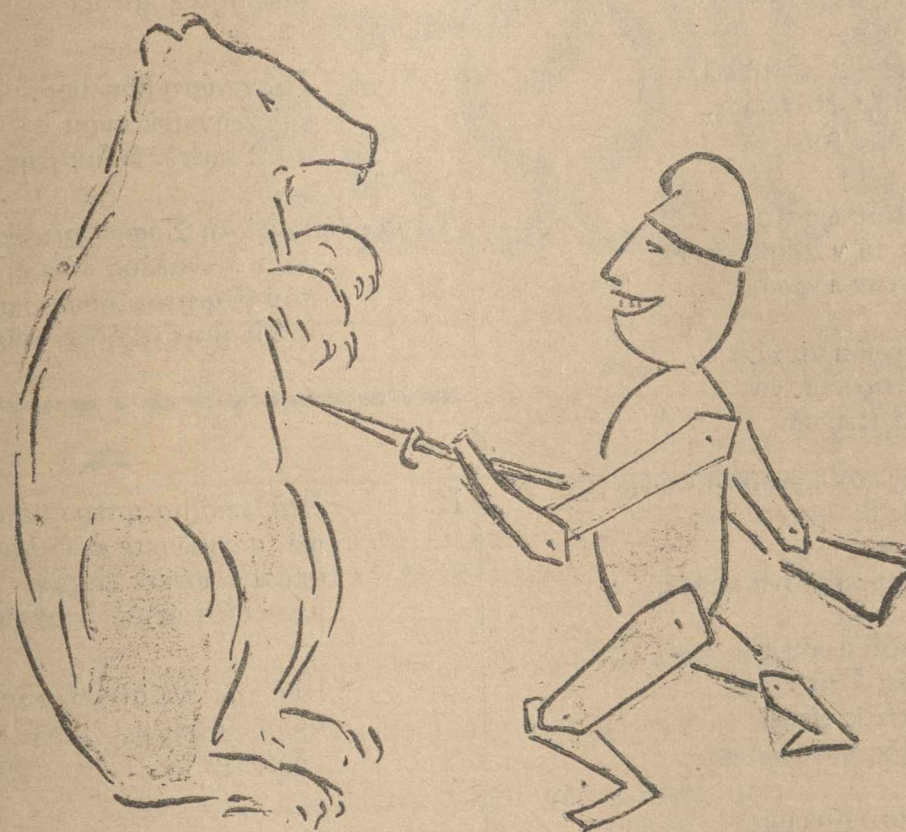
Β'.

Π.— Μέσ' ἀπὸ καπνοὺς φλογῶν
νέος ἱερὸς ἀγὼν
Πανελλήνιος πηδᾷ.

Πάλι λευκοφόρα κόρη
ἐμβατήρια μὲ δόρυ
καὶ μ' ἀσπίδα τραγουδᾷ.

Φθεῖρεται μιὰ γῆ πλουσία
μὲ κατακτητὴς ὁμούς...
αἵματος πολλὴ θυοία
σ' τῆς Πατρίδος τοὺς βωμούς.

Μέσ' ἀπὸ καπνοὺς πετᾷ,
νέα τρόπαια κυττᾷ,
καὶ γονατιστὴ' μπροστά τους
νέους ἥρωας θανμάζει,

Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μαύρη σὰν καλρακουῖδα,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀτρόμητος λογγίζει τὴν Ἀρκουῖδα.

καὶ γὰρ τούτους ἐτοιμάζει
ἱστορίας ἀθανάτους.

Κύτταξε τὴν Ἀμαζόνα
μὲς σ' τὸν ἱερὸν ἀγῶνα.
Προχωρεῖ κατὰ βαρβάρων μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ἢ εἶναι φωτιστέφανός της τῆς Νιγρίτης ἡ φωτιὰ.

Πάνθεον ἀνοίγει νέον
εἰς δεινὴν προμάχων πάλην,
ποῦ μὲ λάφυρα φονέων
ἔστρωσε τὴν γῆν καὶ πάλιν.

Σ' τῆς Βουλγαριᾶς τὰ θρέμματα
κατάραις κι' ἀναθέματα
τῶν Τούρκων, τῶν Ἑβραίων.

Καὶ κάθε γέννας καὶ φυλῆς,
ποῦ τὴν ρημάζει προσφιλῆς
Στρατὸς Ἀρκουδιαρέων.

Σφαγὴ, φωτιὰ, ξεκοίλιασμα σημαίνει τὸ νομά τους,
τοὺς φτύνουν καὶ Χανούμισαίς καὶ λέν: ἀνάθεμά τους,
κι' οἱ Πρώσσοι τῆς Ἀνατολῆς
εἶναι τοσοῦτον προσφιλεῖς,

ποῦ κόσμος εὐχεται σ' αὐτοὺς ἀκάνθας καὶ τριβόλους
καὶ γρήγορα νὰ τοὺς ἰδῇ τυμπανιαίους ὄλους.

Γ'.

Φ.— Ποῖα μάχη σ' τὸ Κιλίς...
μέγα τοῦ παῖον ἀλκῆς
μυθωδὸς ἡρώϊκῆς.

Στρατιὰ Βουλγαροκτόνων
προχωρεῖ μ' ὄρμηγ' τυφόνων,
προχωρεῖ μ' ὄρμηγ' λαϊλάπων.

Πέφτουν κάτω μαχηταὶ
κι' εὐγενεῖς ἐκδικηταὶ
προπατόρων καὶ προπάππων.

Τι νὰ πῇς γὰρ τόσους ἄλλους;
μαχητὰς μικροὺς μεγάλους
τοῦ Κιλίς, τῆς Δοϊράνης;

Ποῦ πρὸς ὕμνον τούτων λέξεις;
τί στεφάνια νὰ τοὺς πλέξης;
μὲ τί ρόδα νὰ τοὺς ράνη;

Μέτρα τρόπαια καὶ πάλι
Ἀμαζόνος ἥρωϊδος,
νίκας Στρατιάς ραγδαίας.

Ποῦ τὸ φῶς τὴν περιβάλλει
τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος,
τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ φωτίζει
τοὺς ναοὺς τῶν Παρθενόνων
μὲ πολύφωτον πυρσόν.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ πλουτίζει
πεδιάδας Μαραθῶνων
ἀπὸ λάφυρα Περσῶν.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ καθέννας πρὸς ἐκδίκησιν σφριγᾷ,
καὶ Στρατὸς ἀκαμαντόπους
κατὰ πόδας κυνηγᾷ
μὲ τὴν λόγχην κτηνανθρώπους.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ φρουρεῖ
τὰ τεμένη τῆς Πατρίδος,
καὶ σὲ Στρατιάς δωρεῖ
τὴν ὁρμὴν τῆς καταιγίδος.

Τῆς Ἰδέας, ποῦ χρυσοῦς
οὐρανὸς τὴν καταυγάζει,
ποῦ κ' ἀπτήνας νεοσσοὺς
γίγαντας μαχῶν τοὺς βγάζει.

Τῆς Ἰδέας, ὅπου στέφει τῆς ψυχῆς τὸν θησαυρό,
κ' ἀπροσμάχητος ἐφάνη
καὶ σὰν εἶχε τὸν Κρονίδη, καὶ σὰν εἶχε τὸν Σταυρό
καὶ τὰ κἀνθινο στεφάνι.

Καὶ τ' ἀμούστοκο παιδί
δίχως φόβο τραγουδεῖ
ἵστοῦ πολέμου τὴ φωτιά.

Καὶ δὲν ξέρουν ἐκεῖ πέρα
πότε ξημερόν' ἡμέρα,
πότε πλάκωσε νυκτὶα.

Ἐπρὸς τὸ κάθε παλληκάρι...
δὲν τὸ σκιάζουν σκυλανθρώποι...
ἔτσι λὲν καὶ τὸ λειοντάρι
κυνηγᾷ τὴν Ἀντιλόπη.

Μέγα τρόπαιον ἀλκῆς...
πάει πάει τὸ Κιλκίς,
τῶν κακούργων ἡ φωλιά.

Οἱ Κομητατζήδες πᾶνε,
κ' ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορπᾶνε
τὰ λυσσάρικα σκυλιὰ.

Πάει πάει τῶν θηρίων,
πάει τῶν ἀλιτηρίων
διαβόητος κοιτὶς.

Πάει λύμη βδελυρά,
τὴν ἐξήγνισε πυρὰ
καὶ Στρατὸς ἐκδικητής.

Τώρα πάει μὲς στὴ Σόφια γιὰ νὰ γίνῃ Κιγινάτος
κάθε πειναλέος λύκος...
ποῦ Κομητατζήδων κράτος;
ποῦ Κομητατζήδων νεῖκος;

Δ'.

Π.— Παλληκάρια φτερωμένα,
σεῖς φτερώσετε κ' ἐμένα,
κ' ἄτσαλώνετε ψυχαῖς
μέσα σὲ φωτιᾶς βροχαῖς.

Πῦρ τὴν πλάσιν περιβάλλει...
τόσοι πόθοι μας μεγάλοι
τώρα πᾶ δὲν εἶναι φροῦδοι.

Μᾶρς... τὸ βῆμα μας ταχὺ
μὲ χαλύβδινη ψυχὴ
καὶ πολεμικὸ τραγοῦδι.

Τώρα κ' ὁ Σαβῶφ ἐκεῖνος δάφναις δὲν φιλοδοξεῖ,
καὶ μὲ σμπάρα ὅτὸν ἄερα
ξεφωνίζουν ἀπὸ πέρα:
ἵστῃς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους δῶστε Πρωσσικὸν ὄ-
ρεϊ.

Φ.— Μὰ κ' ἐγὼ σπαθὶ τροχίζω
μὲ τραγοῦδια, μὲ χορούς,
κ' ἀρειμάνιος λογχίζω
πολεμίους μυσαρούς.

Κι' ἂν καὶ δὲν μπορῶ σὰν γέρος
καὶ στὸ ψῆχος καὶ στὸ θέρος
τὰ ποδάριά μου νὰ πᾶρω.

Γιὰ τὸν Ἄρη λαχταρῶ,
καὶ θυμοῦμαι τὸν καιρὸ,
ποῦ μ' ἐκάνανε φαντάρο.

Τοὺς ἐχθρούς μας τοὺς συμμάχους μὲ τῆς λόγχαις ὡς
κ' εἶδε τέτοιος ξαφνικὸς [τροποῦμε,
νὰ τοὺς πιάσῃ πανικὸς,
ποῦ τοὺς Στρατηγούς των ὅλους Χεσαπῆεφ νὰ τοὺς
[ποῦμε.